

MAG

930309

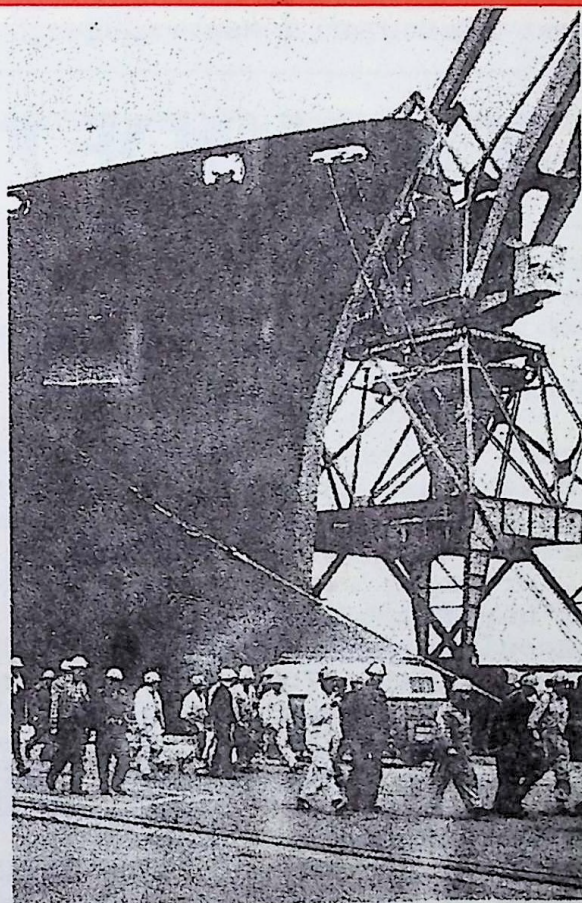
AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

ARBEJDER BLADET

SKRUE- BRÆKKERE KVÆLER LINDØ STREJKEN

Erfaringer fra transport-
arbejderstrejken

ARBEJDERBLADET - NR. 4 1972 - 3. ÅRGANG

Indhold bl. a.:

Lindø-strejken	3
Røde Faglige Internationale	7
Dansk kapital i syd-øst Asien	9
To slags Vietnamindsamlinger	12
Hvad skal man begynde med?	14
Aftalen Moskva-Bonn	19
Ny fællestillidsmand	28
på B&W-værk	

TOPMØDET I MOSKVA

En aktuel kommentar til
det nyligt afholdte top-
møde i Moskva, hvor de to
imperialistiske stormagter
USA og Sovjetunionen ind-

gl
af
fo

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123596

"Historiske øjeblikke" kundgjorde propagandamaskineriet under mødet i Moskva, hvor de to imperialistiske stormagter, USA og Sovjetunionen, optrådte for åbent tæppe. Hånd i hånd trådte disse to "verdens-politibetjente" frem for offentligheden og præsenterede sig som fredens og fremskridtets ypperste repræsentanter. Samarbejdet imellem dem om håndhævelsen af deres respektive interesser og varetagelsen af ro og orden, hvor deres interesser ikke lige netop støder sammen, er ikke noget nyt. Hvis der var noget historisk i Moskvamødet,

altså lagt fælles loft over nogle grene af oprustningen, som ikke længere var fordelagtige for dem. Herved har de fået hyklet fredsvilje, samtidig med at de har frit slag til udviklingen af nye masse-ødelæggelsesmidler. Afgørende for dem er det, at de sammen eller hver for sig kan bevare en sådan militær overmagt, at de kan varetage deres verdensomspændende interesser - på folkenes og arbejderklassens bekostning. Samtidig satser de hver

især på at nå en vis overlegenhed frem for den anden, men for øjeblikket er det deres modsæt-

TOPMØDET I MOSKVA

var det det gevaldige propaganda- og bluff-nummer, de i fællesskab udspillede. Mødet resulterede i nogle "lovende" aftaler og dokumenter.

Blandt aftalerne fremhæves særligt den såkaldte SALT-aftale, der indebærer begrænsninger på bestemte områder af oprustningen for kun at forstærke den på andre områder. Det har intet med rustningsbegrænsninger at gøre. Sådanne aftaler skaber illusioner hos nogle mennesker, men den amerikanske krigsminister, Melvin Laird, kunne berolige de magthavende kredse i USA med, at SALT-aftalen ikke betyder nogen nedskæring i rustnings-budgettet, fordi udviklingen af nye våbenarter fortsætter. USA og Sovjetunionen har

ningsforhold til den øvrige verden, der dominerer.

Disse kendsgerninger søger fælleserklæringen at tilsløre med mange fraser og meget groft hykleri. F.eks. pkt. 11:

"USSR og USA kræver ikke selv og vil ikke anerkende nogen andens krav på nogen særlige rettigheder eller fordele i verdens anliggender. De anerkender alle staters suveræne lighed. Udviklingen af de sovjetisk-amerikanske forbindelser er ikke rettet mod tredjelande og deres interesser."

Men det er lige netop hvad de er. Den form for fredelig sameksistens, som USA og Sovjetunionen praktiserer, har intet til fælles med Lenins og socialismens fredelige sameksistens mellem nationerne. USA og Sovjetunionen vil udøve deres formynderskab med hård hånd. De vil hævde deres interessesfærer og konkurrere i interesse-sfærerne grænseområder. De vil fortsat forsøge at kvæle og undertvinge folkenes og arbejderklassens revolutionære frigørelseskrig. Undertrykkelsen og folkedrabene vil fortsætte. Vietnam og Tjekkosllovakiet er ikke enestående tilfælde.

En sovjetisk APN-kommentator fast-

FORTSÆTTES SIDE 25

STREJKEN PÅ LINDØ-VÆRFTET

Onsdag d. 24. maj nedlagde kran- og truckførerne på Lindø-værftet arbejdet.

Strejkens årsag var, at transportarbejderne gennem en årrække havde fået et større lønefterslæb i forhold til faglærte skibsbyggere og el-svejsere. I 1969 var transportarbejderne i forhold til disse grupper 5,10 kr. bagud pr. time. Ved strejkens start var forskellen 6,50 kr. pr. time. Altså en yderligere forskel på 1,40 kr.

Af den grund havde transportarbejderne i længere tid haft et lønkrav på 52 øre til forhandling - men uden resultat. Derfor strejken.

Ved strejkens begyndelse var kravet ud over de 52 øre at få de 1,40 kr. dækket ind.

På trods af værftledelsens og tillidsmændenes iver efter at få arbejdet genoptaget rullede strejken, så godt som 100% enig, videre i en uge og lammede næsten hele værftet.

Gruppen Kommunistiske Arbejdere på Lindø har i en løbeseddel på værftet givet deres vurdering af, hvorfor strejken, på trods af god kampstemning og løfte om økonomisk støtte (10.000 kr. blev udbetalt kontant af foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET), alligevel ikke kunne føres til sejr.

Erfaringer fra transportarbejderstrejken

Der er vel næppe nogen, der er i tvivl om, at transportarbejderstrejken på Lindø var et nederlag - altså en dårlig ting.

En dårlig ting kan imidlertid vendes til en god ting - i dette tilfælde ved, at vi lærer af erfaringerne for en anden gangs skyld.

Hvad var årsagen til nederlaget?

Fremprovokerede strejker er almindelige - ikke mindst i værftskredse - når det er belejligt for aktionær-interesserne.

I dette tilfælde var det arbejderne, der valgte tidspunktet. Det var ikke en provokeret strejke.

Værftet brød med sit princip om, at det ikke vil forhandle, hvis folk ikke går i arbejde; og værftet gav en indrømmelse på 41 øre. Dette ville ikke være sket, hvis de havde haft fat i den lange ende.

Virksomheden var så godt som lammede. Hver dag gik fede profitter værftets aktionærer forbi. Tidspunktet, hvor kapitalisterne bliver mere, var ved at være inde, da strejken blev afblæst.

Altså var betingelserne i forbindelse med produktionen ikke en hindring for en sejr til arbejderne.

Utallige strejker lider nederlag på spørgsmålet om økonomi; men i spørgsmålet om økonomisk støtte til strejken var der så godt som 100% opbakning fra os andre - og det alene kunne løse problemet. Men til dette kan man så lægge tilsagn om penge fra andre værkfter, B&W, Alborg m.fl. Hertil igen 10.000 kr. udbetalt af foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET - og et løfte om en landsdækkende indsamling, der erfaringsmæssig giver gode resultater - og da der ville gå 14 dage, inden transportarbejderne kunne mærke strejken i lønningsposen, ville indsamlingerne kunne nå at blive effektive, så de strejkende kammerater var blevet holdt skadesløse.

Altså var de økonomiske betingelser for at føre strejken til sejr også i orden.

Kampstemningen har stor betydning for en strejke. Hvis det kun er et knebent flertal, der vil slå, vil strejken hurtigt afmattes og blive afblæst.

Afstemningsresultatet var fredag d. 26. maj: alle mod 3 for at fortsætte, og mandag d. 29. maj var der enstemmighed.

Altså var kampstemningen heller ikke årsagen til nederlaget.

Skruebrækkeri

Under sådanne betingelser er der kun en ting, der kan knække ryggen på en strejke: Det er s k r u e b r æ k k e r i !

og således også i denne situation; og som det så ofte før er set, var det tillidsmænd og fagforeningsledere, der saboterede strejken.

Nogle eksempler:

Da vore strejkende kammerater gik i arbejde fredag, var årsagen ikke, som det blev med-

delt over højtaleren, at der var lovet lokal-forhandlinger.

Årsagen var, at fællesklubformand John Lausen først havde oprullet Arbejdsrettens dystre billede for strejkemødet, og at "fede-Bent" Rasmussen derefter stak de strejkende en lodret løgn, da han påstod, at strejkeboden ville blive fordoblet, hvis de ikke gik i arbejde, inden arbejdsretten havde afsagt sin kendelse.

Sandheden er, at der kun ville have været tale om en skarpelse på mindre end en daler; og det kan ikke fejle, at fede-Bent, der ofte praler af sine mange år som tillidsmand, udmærket var klar over den ting. Han ved også, at når først de strejkende går i arbejde, mister de forhandlingspositionen. De bliver splittet op og begynder at vakle.

Strejken blev ikke afblæst, men det var ikke fællesklubrepræsentanternes skyld....

Hvorledes skal man benævne den slags? Vi finder denne betegnelse for dækkende: Skruebrækkeri.

Når tillidsrepræsentanterne for de strejkende rejser til arbejdsretsmøde sammen med virksomhedsledelsen - under hyggelige former i charterfly - så skyldes det vel det faktum, at arbejdsretsmøder skæpper godt i kassen (hos tillidsmændene, naturligvis - med diæter og andet godt); og når denne optræden afsluttes med en officiel erklæring om, at tage hjem og få de strejkende til at genoptage arbejdet. Så kan dette heller ikke karakteriseres som andet end: Skruebrækkeri!

Når transport-tillidsmanden hyler op om, at han ikke vil stå som en idiot overfor virksomhedsledelsen, fordi de fortsætter strejken (tirsdag), så er det grov pression, hvor han slår på de strenge, der hedder loyalitet overfor tillidsmanden; og hvad fanden rager virksomhedsledelsens opfattelse af

en tillidsmand egentlig os?

Denne optræden er: Skruebrækkeri!

Og når arbejdsmandsformand og udseleryg Egon Larsen, forsøger at drive de strejkende i arbejdet ved nærmest at karakterisere dem som forbrydere mod os andre, fordi marketenderiudvalget havde fået en bevillingsansøgning afslået på grund af strejken, og når dertil kommer, at han har fået udskudt mødet i hans egen klub om strejke-støtte til i går tirsdag d. 6. juni - så er det igen opskrifter fra skruebrækkeriets håndbog for tillidsmænd.

At fælles-udvalget blander sig i strejken for at sabotere den, kan vel næppe undre så mange mere, men at de også oser langt væk af dårlig samvittighed fremgår af det faktum, at diverse tillidsmænd tilkalder portnere, der igen tilkalder politi, for at få smidt en kammerat på porten, da han - i al fredsommelighed sad i den gamle kantine og solgte hefter om strejke-organisering m.v.

Det kan ikke være handelen, de har noget imod, for os bekendt har der aldrig været protesteret imod, at det er en "på værftet ikke-ansat person", der hver morgen sælger AKTUELT i kantine - så man skal nok lægge mærke til udvalgets slutreplik til ovenfor nævnte kammerat: - "Vi skal nok køre vore strejker selv".

Det har de også gjort - de har kørt den i sæk!

Dan strejkekomiteer

Vi skal ikke gå yderligere i detaljer med disse fyre; men vi vil understrege, at den næste strejke på Lindsø - hvis den skal føres til sejr - må danne en komité til at lede og organisere strejken. En komité af gode arbejdskammerater, der kan sparke enhver tillidsmand ud, der søger at mase sig ind for at give "gode råd og vejledninger".

Kammerater!

Hvis vi vil have noget i det

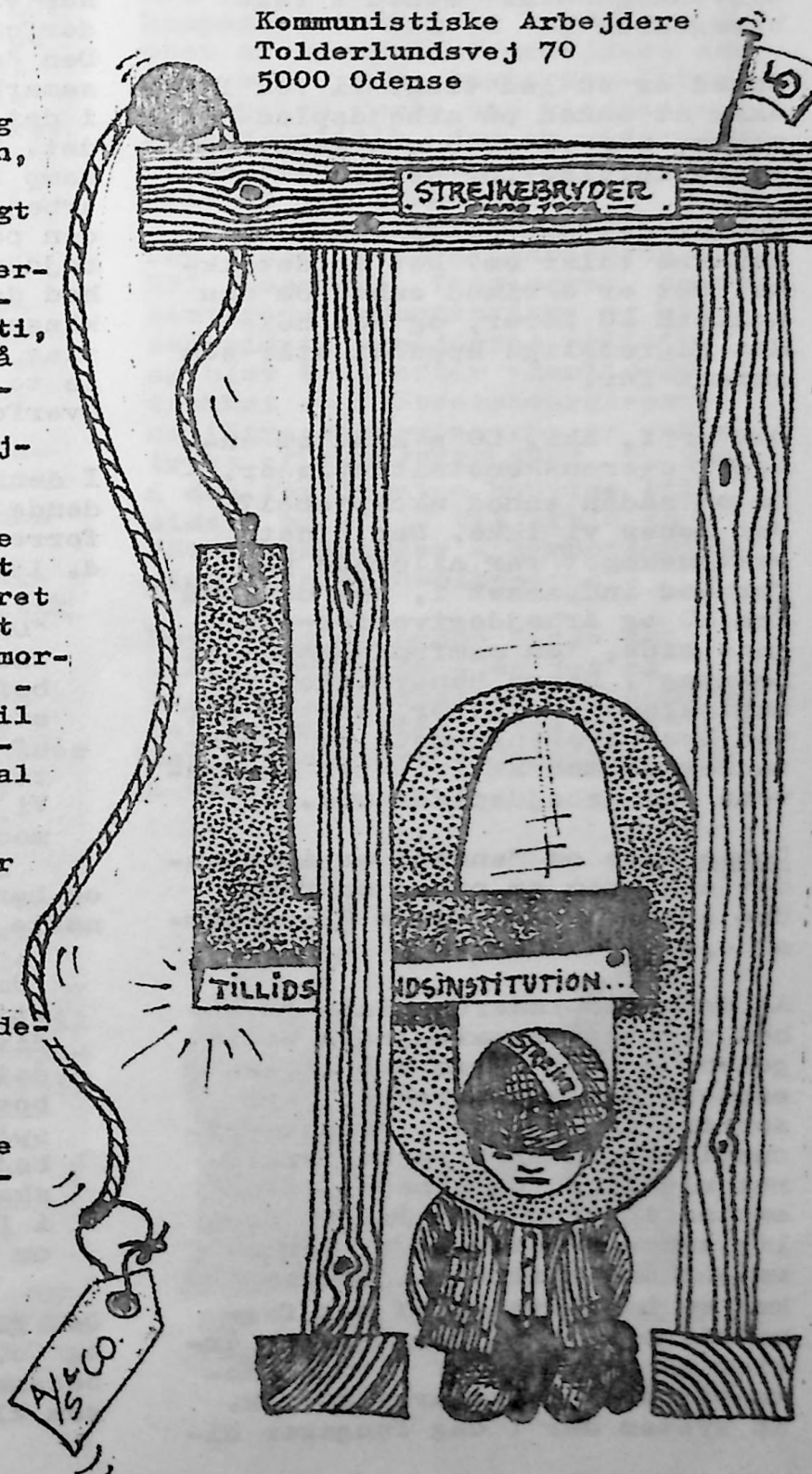
her samfund, så må vi slås for det - altså: Pokker i vold med tillidsmændenes samarbejdspolitik!

Vi skal lære af transportarbejdernes erfaringer - altså: Pokker i vold med klynkende tillidsmænd. De er købt til at klynke!

LEVE DEN ORGANISEREDE ULOVLIGE STREJKE OG SOLIDARITETEN MELLEM ARBEJDERNE - DET ER VEJEN TIL SEJR!

Onsdag d. 7. juni 1972

Kommunistiske Arbejdere
Tolderlundsvej 70
5000 Odense

Fagforeningerne og kampen for enhed i arbejderbevægelsen

Fagforeningspamperne plejer ved visse lejligheder at tale om nødvendigheden af "enhed i fagbevægelsen".

Enhed er en god ting. Vi ved f. eks. at enhed på arbejdspladserne, når vi er ude i kamp, er en betingelse for sejr.

Men er det den slags enhed LO-lederne taler om? Det er det ikke. Det er derimod enhed om den politik LO fører, og som hele det fagretslige apparat står som garant for.

Der er f. eks. LO's krav om enhed i overenskomstsituationer. Er en sådan enhed acceptabel? Det mener vi ikke. Den sidste overenskomst var allerede på forhånd indpasset i, som det hed fra LO og Arbejdsgiverforeningens side, "en samfundsøkonomisk løsning". Denne hensyntagen til kapitalens profitter, som vi ser ved hver overenskomst, er direkte rettet mod aktiviteten og kravene fra arbejdspladserne.

Denne tale om "enhed" er ikke andet end krav om enhed omkring den socialdemokratiske klassesamarbejdslinie.

At følge LO-ledernes tale om enhed på klassesamarbejdets betingelser er det samme som at acceptere det skruebrækkeri, vi ser fra samme side i strejke-situationer, hvor strejker erklæres ulovlige, og arbejdsretten sættes i sving. Det følger nemlig samme mønster og er som overenskomstspillet ligeledes kun en håndhævelse af det fagretslige system, der igennem årtier er opbygget af socialdemokratiske klassesamarbejdsfolk. Et system der i dag fungerer di-

rette imod arbejderklassen.

Når vi snakker om enhed må vi derfor skelne mellem to ting. Den "enhed" der styrker klassesamarbejdslinien og fører os ind i det ene nederlag efter det andet. Eller den enhed der gennem kamp for vores interesser mod arbejdskøberne kan styrke enheden på arbejdspladserne og arbejdspladserne imellem. Den enhed der kan styrke os til som klasse at rette stadig hårdere slag mod udbyttersamfundet. Disse to linier står uforeneligt overfor hinanden.

I den forbindelse udtalte en ledende DKP'er, Robert Satori, forretningsfører i DASF, sig d. 15/5 til Land og Folk:

"DASF's kongres traf en demokratisk beslutning om at ville anbefale forbundets medlemmer at stemme nej til dansk medlemsskab af EF. Det har intet med splittelse af fagbevægelsen at gøre. Vi har stadig den samme hovedmodstander, arbejdsgiverne".

og han fortsatte med henblik på næste overenskomst:

"Umiddelbart efter d. 2. okt. stilles vi jo også overfor en direkte konfrontation med landets arbejdsgivere... På denne bøv skal man ikke drømme om splittelse i fagbevægelsen. Arbejdsgiverne og de borgerlige skal ikke drømme om splittelse i fagbevægelsen, når det gælder om at vende front mod dem".

Det glæder givet Thomas Nielsen og Co., at de på trods af klassesamarbejdet, ikke betragtes som klassemodstandere af DKP.

Ikke betragtes som folk der er gået over på arbejdskebernes side. Men som folk man kan gå sammen med mod arbejdskeberne.

Det var samme gang fraser DKP spillede op til ved sidste overenskomst. Dengang sendte Knud Jespersen et brev til Thomas Nielsen, efter at denne allerede på forhånd havde opgivet arbejdspladsernes krav, hvor følgende stod:

"Finder du dette er en værdig placering for en formand for LO? Vi finder det er farligt, at du snarest bør erkende jeres fejl og erklære krig mod arbejdsgivernes regering... Med dette brev skal også være sagt, at man i kampen for gennemførelsen af overenskomstkravene trygt kan regne med os".

Denne politik DKP-lederne præsterer er en regulær halehængspolitik overfor LO-ledelsen, en politik der sår illusioner om, på hvilken side LO-pamperne står i klassekampen. At DKP-lederne så betragter denne politik som et led i at "styrke enheden i fagbevægelsen" for at gøre fagforeningerne til kamporganisationer, gør ikke deres politik mindre fejlagtig.

Fagforeningsapparatet er i dag et socialdemokratisk apparat, hvor det faglige juristeri tjener som den organisatoriske side, der skal sikre arbejdsfreden.

Fagforeningspamperne har forlængst vist på hvilken side, de står. Fra at sabotere arbejderernes kampvilje, fra at baste og binde fagbevægelsen under fagligt juristeri, er de nået til ikke alene at sælge fagforeningsmedlemmernes selvbestemmelsesret, men til åbent at organisere undertrykkelsen af selv den mindste spire til kamp på arbejdspladserne. Det er hvad de praktiske erfaringer har vist os.

Derfor kan LO-pamperne ikke, som Knud Jespersen siger, "trygt regne med os" i nogensomhelst

situationer. At de måske kan regne med DKP's ledelse, ændrer intet ved, at det er den sikre vej til nederlag.

DKP's politik, er heller ikke på det faglige område kommunistisk politik. For at lære af arbejderklassens erfaringer, vil vi i det følgende bringe et uddrag af beretningen til Røde Faglige Internationales 4. kongres i 1928.

RFI førte en politik på klassekampens grundlag og havde millioner af europæiske arbejdere som medlemmer, mens Amsterdam-Internationalen førte den classesamarbejdspolitik, der er videreført af de reformistiske fagforbund helt op til idag.

Den linje, generalsekretæren for RFI, Losowski, fremlægger, repræsenterede kommunistiske og klassebevidste arbejderes politik, og blev året efter yderligere trukket op i Strassbourgteserne (Strassbourgteserne er genoptrykt af ARBEJDERBLADET. Vi kan i den forbindelse henvise til sidste nr. af AB til artiklen "Strajkekomiteer - kamporganisation på arbejdspladserne")

Unægtelig en anden linje end DKP's nuværende - og det på trods af, at fagforeningsapparatet dengang ikke førte en så åben classesamarbejdspolitik som i dag.

DKP i arbejde for "Enhed i fagbevægelsen".

Erfaringer fra Røde Faglige Internationale

De socialdemokratiske forbund - indvokset i kapitalismen

De sidste år har været kendetegnet ved de reformistiske fagforenings-føreres fortsatte overgang til kapitalismen. Det er en kendsgerning, at en hel række reformistiske forbund træder frem, ikke alene som åbne fortalere for den bestående kapitalistiske orden, men også som en magt, der har stillet sig som opgave at sanere kapitalismen.

Dette er ikke et "tilfældigt" samarbejde mellem klasser, nej, det er et interesse-fællesskab, det er en indvoksen i det kapitalistiske samfund, en bestræbelse på at finde en støtte i den kapitalistiske stat, fordi grunden synker under reformisternes fødder.

... Og jo mere arbejderklassens situation forværres, jo mere kapitalisternes tryk øges, desto mere nærmer fagforenings-førerne sig staten. De opildner ikke modstanden, de organiserer ikke forsvaret, men begynder derimod i stadig stigen-de grad, at nå til forståelse med de vekslende statsforvaltere i den overbevisning, at man ad forhandlingens vej, ad forståelsens vej, kan bringe fred i industrien.

De foretrækker interessefællesskab. De siger: "Vi vil hjælpe jer med at rationalisere produktionen, med at fornægte klassekampen. Vi vil hjælpe jer med at gøre produktionen billigere, vi vil sammen med jer gøre alt, for at sikre freden i industrien og inodegå økonomiske kampe, dæmpe klassekampen ned. Men til gengæld må I så give os nogle fordele."

Det må få os til at skærpe kampen til det yderste mod denne enhedsfront af arbejdskøbere og reformister.

Arbejderklassens modstandere

De nye produktionsprocesser, ændringerne i arbejdsprocessen, såvel som fagforenings-spidsernes politik, har skabt en sådan stemning i arbejderklassen, at masserne er gået over til at søge en udvej fra den eksisterende situation, udenom fagforeningerne, og imod disses vilje.

Strejker, især de nutidige, har på grund af kapitalens koncentration, hvor hele bourgeoisiet går imod os i samlet front, hvor også fagforeningsapparatet i virkeligheden er imod arbejderklassen og hvor socialdemokraterne understøtter den koncentrerede kapital, uhyre vanskeligheder at overvinde. Strejken bliver mere end førhen en rigtig klassekrig.

Den revolutionære fløj i arbejderbevægelsen, må ikke kun fortælle arbejderne, hvornår der må strejkes, men må derudover også forstå at føre arbejderklassen, ikke blot mod arbejdskøberne, men også mod fagforeningsapparatet.

Hvor skal energien sættes ind ?

En svaghed består i, at vores avantgarde, hvergang en massebevægelse sætter igang, ikke præcis ved hvor energien sættes ind.

fortsættes side 18.

DANSK KAPITAL I SYD-ØST ASIEN

Den danske kapital magter ikke som den amerikanske storebror at starte profitgivende krige.

Det betyder ikke, at den danske kapital kan betragtes som speci- el fredelig. Ligesålidt som USA viger tilbage for folkemord for profittens skyld, ligesålidt viger dansk kapital tilbage for at holde sig til, hvor den lugter lig.

Der var gullash-profitterne omkring 1. Verdenskrig.

Der var perioden før og under 2. Verdenskrig, hvor industri- en orienterede sig mod syd, mod det nye "kraft-center" Nazi- Tyskland. Under krigen førtes der forhandlinger med nazi-spid- serne om oprettelse af danske industri-filialer i det Rusland, man satte sin lid til ville bli- ve "germaniseret".

Allerede d. 21. september 1941 blev der under et møde hos den danske nazi-fører Fritz Clausen stiftet et handelsselskab, der skulle undersøge disse mulighe- der. Udenrigsminister Scavenius og "cementminister" Gunnar Lar- sen tog på samme tid initiativ til at nedsætte et såkaldt "Øst-Rumudvalg" under udenrigs- ministeriet. Gunnar Larsen sik- rede derigennem F.L. Schmidt- koncernen store rettigheder i "Østrummet", dvs. de områder, de fremrykkende tyske tropper dengang havde erobret også for det danske erhvervsliv.

Det er de mere markante eksemp- ler. Men imperialismen er et verdenssystem af udbytning og undertrykkelse. Dansk monopolka- pital har foruden udbytningen af danske arbejdere hevet bety- delige ekstra-profitter hjem fra de lande, imperialismen hol- der undertrykt. Det er tilstræk- keligt at nævne koncerner som Ø.K., Store Nordiske Telegraf, F.L. Schmidt, Kampsax osv.

Fra det engelske kolonivældes dage og frem til i dag, hvor det foregår under USA-imperialismens beskyttende vinger, har dansk monopolkapital sværmet som åd- sels-biller om de områder, hvor udbytningen og undertrykkelsen foretages med militære midler. Man overlader med fornøjelse det grove arbejde til den stærkeste, så længe det tjener de grundlæg- gende fællesinteresser: federe profit gennem større markeder og afsætningsmuligheder.

Danske monopoler i Indokina

Dansk monopolkapital nøjes ikke med dag ind og dag ud at skovle profit ind på vores arbejdskraft - også i dag er man aktivt ind- blandet, hvor den imperialistis- ke undertrykkelse er hårdest: nemlig Indokina.

Vi tager nogle eksempler af man- ge:

ØK-selskabet Christiani og Niel- sen har i 60'erne bygget militær- baser i det nord-østlige Thailand. Fra disse militærbaser udgår ho- vedparten af de amerikanske ter- rorbombninger over Indokina.

I forbindelse med de militære anlægsarbejder i Thailand har F.L. Schmidt leveret maskiner- ne, der blev brugt. De blev for øvrigt købt af regimet i Thai- land for et udviklingslån (det kaldes U-lands hjælp), det hav- de modtaget fra den danske rege- ring.

Kampsax, Christiani og Nielsen, ØK med flere, har været aktivt indblandet i det såkaldte Me- kong-projekt. Projektet omfat- ter overrislingsanlæg, hydro- elektriske anlæg (der skal for- syne USA-baser med strøm), broer, veje, opbygning af lokal indu- stri, samt alle mulige former for forskning...Projektets for- mål er ifølge det amerikanske tidsskrift "Time" bl.a. at

"tiltrække fremmed kapital".

Kort og godt virker projektet på at skabe vækstmuligheder for vestlig kapital i Indokina, ved at udnytte naturrigdomme i området. Desuden tjener projektet til for USA at opbygge et net af militære landeveje og baser i området.

De danske firmaer der aktivt profiterer på dette projekt, har enten gjort det direkte, eller gennem FN's "udviklingsorganisationer". Også dansk udviklingshjælp har været på færde, og har bl.a. ydet knapt 5 millioner kr. til en opgave i Laos.

SAS, som af vores skattepenge jævntlig modtager statsstøtte, ejer 30% af aktierne i Thai-International, og får derigen-nemen god andel af de store pro-fitter det giver at flyve USA-soldater fra og til Saigon.

Mærsk-rederiet har del i sejladsen mellem USA og Sydøst-Asien Og det er god forretning for tiden. Mange af disse søtransporter bliver omladet i Singapore, der har oplevet en voldsom handelsmæssig opblomstring. Så stor at man har måttet foretage en stadig udbygning af havnefaciliteterne for at kunne klare krigstransaktionerne. Til dette projekt bevilgede dansk udviklingshjælp i 1967 knapt 200.000 kr.

Storno, et datterselskab af Storre Nordiske Telegraf er storleverandør af radio-materiel til den amerikanske hær.

Disse magtige koncerner har alle snævre forbindelser med de største hjemlige banker, Handelsbanken, Privatbanken og Landmandsbanken.

Cirklen er sluttet og viser imperialismen i en nøddeskal: Monopol- og bankkapital deltager aktivt, under den kapitalistiske stats beskyttende vinger, i den mest bestialske udbytning og undertrykkelse verden har set.

Den internationale monopolkapital kender ingen grænser. Udbytning af den hjemlige arbejdskraft er den ikke nok. Den bevæger sig

skruppelløst over grænserne og kender kun ét mål: profit. En profit der skal gøre den endnu stærkere. En profit, der giver den styrke til endnu mere udbytning og undertrykkelse.

Dette er også drivkraften i dansk udenrigspolitik, og det ligegyldigt hvilken regering det er, der administrerer udbyttersamfundet.

Socialdemokratiet - og anerkendelsen af Hanoi

Anerkendelsen af Hanoi, som den socialdemokratiske regering har foretaget under pres fra den massive afsky og modstand, der findes i befolkningen mod USAs udryddelseskrig, ændrer intet ved dette faktum.

Da en delegation fra De danske Vietnam-komiteer fornylig var på besøg i Nordvietnam, havde de d. 24 marts en samtale med Danmarks nye ambassadør i Hanoi, Sten Bæk-Hansen. Han udtalte bl. a.:

"Vi arbejder ikke henimod et konsulat, dertil er samhandelen for lille".

Hvad er årsagen til at vi har et konsulat i Saigon?

"Der har vi jo stor handel, det er helt forskelligt fra dette her".

Er der udelukkende økonomiske grunde til, at vi har både konsulat og gesandtskab i Saigon?

"Ja, det afgøres af økonomi".

Så er det sagt. Hvor udenlandske monopoler er udelukket fra at trænge ind og skaffe sig profit, som f.eks. i det socialistiske Nordvietnam, der er det så som så med "Danmarks udenrigspolitiske interesser". I det USA-dominerede Saigon derimod, er det noget andet. Her er endnu muligheder for udenlandsk monopolkapital, heriblandt den danske. Under ly af den amerikanske undertrykkelse af befolkningen, kan udenlandsk monopolkapital trænge ind i dele af Indokina og arbejde for, hvad de håber kan sikre udenlandsk udnyttelse

af de enorme naturrigdomme der findes i området.

Hvad kan vi lære

De rigdomme der findes i Indokina, tilhører naturligvis de indokinesiske folk og ingen andre.

Vietnams, ja Indokinas arbejdere og bønder har da også sagt stop. De har taget kampen op mod den mægtige udbytterstat USA, og er i dag på vej til at sejre. De bekæmper den samme fjende vi står overfor herhjemme: nemlig kapitalens udbytning og undertrykkelse. De ønsker at leve som frie mennesker i et frit land, og selv udnytte de naturrigdomme der findes, for at skabe velstand og en menneskelig tilværelse for det arbejdende folk.

På samme måde herhjemme, hvor vi også kun ser en del af de værdier vi skaber på arbejdspladserne. Resten ryger som profit i kapitalisternes lommer, og giver dem magt til, med hjælp fra deres statsapparat, også at deltage i udbytningen i andre dele af verden.

Kapitalen er international og stærk. Men Vietnams folk viser i praksis, at folket er endnu stærkere, hvis det med våben i hånd går til modstand mod undertrykkelse og udbytning.

Det er en vigtig erfaring for os på arbejdspladserne herhjemme, hvor vi også står overfor en tilsyneladende mægtig fjende, kapitalen og den fagretslige spændetrøje.

Vietnameserne nærer ingen illusioner om topforhandlinger. De har lært, at kun ved at stole på deres egne kræfter og ikke stoppe kampen, mens der forhandles, kan der vindes sejr.

Derfra kan vi på arbejdspladserne også lære fra det vietnamesiske folks kamp.

Ned med imperialismen!

Leve den proletariske internationalisme!

- o o o -

NYE KINA-HEFTER

Hefte 18: Forbrugerbetjening. Produktion, handel, offentlige tjenester. Fire beretninger: Om Tungfeng-varehuset i Peking, om et forsynings- og salgs kooperativ, om postbetjening i grænseområderne og om en konduktør på linie 14 i Peking.

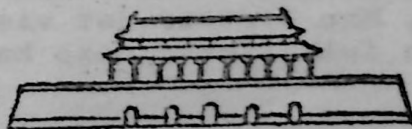
Hefte 19: Nye veje i arbejdet for folkesundhed og sygdomsbekæmpelse i Kina. Om den berømte kinesiske akupunktur, om en lægeskole og sundhedsarbejdet i et kinesisk amt.

Pris pr. hefte: 1 kr.

Disse og andre hæfter om Kina kan fås fra ARBEJDERBLADETS bogsalg, eller hos

VENSKAB med KINA
Geysergade 5 - 8200 Århus N

To slags Vietnam-indsamlinger

HUMANITÆR HJÆLP

ELLER

POLITISK SOLIDARITET

I den sidste tid er der blevet foretaget pengeindsamling til et børnehospital ved Hanoi. Indsamlingen støttes af bl.a. DKU (Danmarks 'kommunistiske' ungdom), og den er startet af Demokratisk Ungdoms Verdensforbund, en Moskva-dirigeret ungdomsorganisation. I denne sammenhæng er det interessant. Det drejer sig altså om en humanitær pengeindsamling på initiativ af såkaldte kommunistiske organisationer.

Nu har vi ikke noget imod, at der sendes penge til et børnehospital i det bombehærgede Nordvietnam. Intet normalt menneske kan være modstander af, at det vietnamesiske folks lidelser lindres en smule. Men er denne form for indsamling et udslag af virkelig solidaritet med det vietnamesiske folk? For borgerlige humanister og pacifister er det vel en naturlig måde at vise solidaritet på. "Ligkister til Spanien", sagde Nordahl Grieg i 1938 under den spanske borgerkrig, "er den humanitære hjælps sidste, konsekvente parole".

Mon ikke vi her er ved roden af den humanitære hjælps problem. Hjælpen kommer først når skaden er sket - i de krigshærgede lande når bomberne er faldet. Det er en sådan slags indsamling, DKU og DKP propaganderer for.

En anden slags indsamling er den, hvor man betingelsesløst yder et bidrag som et håndslag til det vietnamesiske folk, fordi man går ind for, at vietnameserne selv skal bestemme, hvordan de indsamlede midler skal anvendes. Man støtter det vietnamesiske folk, fordi dets kamp

er retfærdig, og ved at lægge vægt på det betingelsesløse i støtten, ønsker man propagandistisk at gøre opmærksom herpå. Heri ligger det politiske indhold, den virkelige solidaritet. En sådan indsamling er Vietnamkomiteernes Giro 1616.

Vietnamesernes mening

I 1966 havde bl.a. DKU besøg af en delegation fra FNL (Den nationale Befrielsesfront). Ved den lejlighed fremkom vietnameserne med nogle principielle betragtninger om den hjælp, vi kan yde til deres kamp. De sagde bl.a.:

"Vi mener, at vores kamp mod den amerikanske imperialisme må udføres på to fronter, den ene front, hovedfronten, er Sydvietnam, hvor vi må påtage os den forpligtelse at modstå USA's krigsførelse, at holde USA tilbage, og møde dem med våbenmagt, den anden front er folkenes kamp i hele verden for at fordømme USA's krig, for at standse krigen og rive masken af dem og afsløre dem overfor hele verden. Vi værdsætter i høj grad den anden front, og vi vil gerne fortælle jer, at på hovedfronten i Sydvietnam lider den amerikanske imperialisme nu det ene nederlag efter det andet, på den anden front er de i en forfærdelig stilling, fordi de nu bliver fordømt af flere og flere folk i verden og af det amerikanske folk selv. Til spørgsmålet om hvordan I bedst kan hjælpe os i vor kamp, vil jeg foreslå jer at styrke den anden front, at afsløre overfor folket den amerikanske imperialisme, afsløre dens fordækte planer, afsløre dens

hykleri med såkaldte fredsfor-
handlinger. Derfor vil jeg fore-
slå jer at forstærke jeres ind-
sats ved at give os politisk og
moralisk støtte.... Hvis de menne-
sker, som giver denne hjælp, kun
tænker på humanitære følelser,
som hjælp til ofrene for krigen,
så er det ikke tilstrækkeligt.
De må føle, at det de giver til,
er den kamp, der føres i Vietnam,
kamp for freden. Det blot at give
til ofrene er ikke så godt. Såle-
des må den materielle hjælp være
et middel til, eller gives ud fra
en forståelse for Vietnams betin-
gelser. Derfor behøver den ikke
være ret stor, og vi vil gerne
på en venlig og kammeratlig måde
sige til jer, at hvis I ønsker
at give os materiel hjælp, så
ønsker vi den ikke så meget i
form af varer, medicin eller vå-
ben. Vi ser hellere, at I giver
os den i form af penge i dollar."

(Citeret fra 'Vietnam-Solidaritet'
nr. 8, 2. årgang, februar 1969.)

Sådan sagde vietnameserne i 1966,
og det er deres holdning i dag.
Alligevel praktiserer det såkald-
te kommunistparti herhjemme en
forkert form for solidaritets-
arbejde. For at gøre sig bemær-
ket og for at gøre sig mest mu-
lig stuen i det borgerlige
selskab, indsætter man den
politiske problematik til, at
vi må lindre vietnamesernes
lidelser. Fra denne form for
'solidaritet' er der et kæmpe-
skridt til vietnamesernes ønske
om solidaritet, først og frem-
mest krav om afsløring af den
amerikanske imperialisme.

Hvordan vi bedst kan støtte

I dag er situationen den, at
hovedparten af den danske be-
folkning er imod amerikernes
krigsførsel i Vietnam og ønsker
USA ud af hele Indokina. Herud-
fra skal der sættes ind for at
forklare, at krigen i Vietnam
ikke er nogen tilfældighed el-
ler en krigsgal politikers værk,
at den er en logisk og nødvendig
konsekvens af et politisk system,
der bygger på udryddelse af andre
landes rigdomme, at den 'tredie
verden' med dens råstoffer og
afsetningsmuligheder er en forud-
sætning for, at de store monopo-

ler kan eksistere og stadig
vokse, og at monopolkapitalisti-
ske stater derfor fortsat vil
forsøge at undertrykke hinanden
og den såkaldte 'tredie verden'.

Ud fra denne situation skal det
påpeges, at vil man støtte det
vietnamesiske folk, så sker det
først og fremmest ved at bekæmpe
det verdensomspændende imperial-
istiske system i ens eget land
og gøre opmærksom på, at Vietnams
kamp og vor egen hænger sammen,
formen er en anden, undertryk-
kelsen en anden, men fjenden er
den samme. At udbrede denne for-
ståelse er det bedste umiddel-
bare bidrag til Vietnams folk -
også til de bomberamte nord-
vietnamesiske børn. Hertil skal
en pengeindsamling bidrage, og
de penge der kommer ind skal
overdrages betingelsesløst (det
er et led i propagandaen), så
vietnameserne selv kan bestemme,
om pengene skal bruges til et
børnehospital eller noget andet.

Parolen må være: Ikke almisse,
men solidaritet. - Så hvis du
vil give et pengebidrag til
det tapre vietnamesiske folk,
så brug giro 1616, Vietnam-
Indsamlingen, Grønnegade 37,
1107 København K. - En indsam-
ling, der er i overensstemmelse
med vietnamesernes ønsker.

FNL
VIL
SEJRE

„Hvad skal man begynde med?“

Lenins plan for opbygningen af det kommunistiske parti

ARBEJDERBLADET har genoptrykt de to første kapitler af Sovjetunionens kommunistiske Partis (Bolsjevikernes) Historie (SUKP)(B) fra 1938. Denne bog er med rette berømt, fordi den klart og levende fortæller om Den store Russiske Revolution, fra det russiske industri-proletariats opståen i forrige århundred, over Oktoberrevolutionen i 1917, hvor arbejderklassen greb magten og begyndte opbygningen af socialismen i den unge Sovjet-stat, frem til udgivelses-året, hvor 2. Verdenskrig så småt var begyndt, og arbejderne og bønderne forberedte sig på forsvaret mod den fascistiske trussel fra Japan og Tyskland.

En farlig bog

Bogen er idag en sjældenhed. Den udgives ikke mere af DKP, som stod bag udgivelsen herhjemme i 1939. Den findes heller ikke mere i USSR, hvor et nyt borgerskab under først Hrustjov og siden Breznev's ledelse atter har taget magten. Bogen fås her kun i en udgave, der er stærkt tilpasset efter den nye borgerlige ledelses interesser.

Det er nemlig en farlig bog for alle reaktionære, fordi arbejderklassen her konkret kan læse, hvordan det lykkedes for Ruslands revolutionære at skabe et kommunistisk parti, der var stærkt nok til at knuse Tsarismen og kapitalismen og efter revolutionen opbygge socialismen i kamp mod den kapitalistiske omverdens angrebsforsøg, i kamp mod den tidligere borgerklassens forsøg på at tilbageerobre magten og i kamp mod allehånde karrierer-mageres

forsøg på at mase sig frem og i socialismens navn genindføre det gamle udbyttersamfund.

Mens Lenins værker tit kan være vanskelige at læse, fordi han ofte måtte diskutere med belastede intellektuelle, så er SUKP(B)'s Historie netop skrevet populært for at så mange som muligt kan lære af de enorme historiske erfaringer, som den russiske revolution har givet arbejderklassen.

Når vi studerer arbejderklassens revolutionære erfaringer, skal vi have konkrete problemer i hovedet. Vi skal ikke læse for at blive lærde, men ene og alene for at finde de erfaringer frem, som vi kan bruge til at forandre på vor egen situation. Og netop i de to første kapitler finder vi mange ting, som vi kan lære af i dag, hvorfor vi opfordrer vore læsere til at anskaffe sig og studere dette hefte.

Ved århundredskiftet var der voldsom uro i det russiske samfund. Arbejderklassen førte store strejkekampe, men kampene var spontane, de blussede op og døde hen uden at man kunne fastholde resultaterne, fordi kampene - og klassen - ikke var ordentlig organiseret. Det var de herskende klasser derimod, og deres væbnede politi og hær bekæmpede skånselsløst arbejderernes kampe - og undertrykkelsen blev bestandigt skærpet.

Rundt omkring i byerne fandtes imidlertid mange revolutionære arbejdergrupper og enkeltpersoner, som havde indset, at klassekampen kun kunne føre til varige resultater, hvis den blev ført igennem til enden, hvis kapitalismen og den private ejendomsret blev afskaffet og erstattet af det socialistiske system. Men disse grupper kunne heller ikke fastholde deres resultater, de arbejde isoleret, propagerede på hver sin fabrik så at sige, og de havde hver sin teori om, hvordan kampen skulle føres. Deres erfaringer var meget ringe, fordi politiet rev en gruppe op, så snart den begyndte at få indflydelse på en fabrik. Så mens arbejderklassens kamp voksede, så voksede den teoretiske og organisatoriske forvirring på den tids venstrefløj også.

Lenins plan

Lederen af en af disse grupper var Lenin. I 1901 skrev han en artikel "Hvad skal man begynde med?", hvor han fremlagde den plan, som skulle gøre en ende på forvirringen. Den gik i al sin enkelthed ud på, at alle de revolutionære kræfter kun kunne blive sammensvejet til et virkeligt kampdygtigt parti, hvis de samarbejdede om at udgive en revolutionær avis, hvor de enkelte gruppers erfaringer kunne samles. På denne måde ville de enkelte grupper få bedre materiale og mere tid til deres lokale arbejde, mens nye grupper ikke længere behøvede at famle sig frem i blinde, men straks kunne få del af den samlede bevægelses praktiske og teoretiske erfaringer. En sådan arbejdsdeling ville sikre, at propagandaarbejdet ville fortsætte og udvikle sig på trods af polititerroreren, og selv om grupper og enkeltpersoner "skulle falde fra".

På denne måde kunne der opdrages stærke lokale organisationer, som overalt og med det samme var rede til at støtte enhver protest og enhver op-

blussen af kampen og udnytte den til at styrke arbejderklassens samlede "stridskræfter". Kun gennem et landsomfattende politisk blad, skrev Lenin, havde man den ledetråd, som kunne udvikle, uddybe og udvide arbejderklassens revolutionære organisation. På denne måde kunne der skabes en faktisk forbindelse mellem byerne og mellem fabrikkerne på grundlag af et regelmæssigt fælles arbejde. Dette ville gøre en ende på adskildelsen, som holder folk nede, hvor de sidder som i et hul og ikke ved, hvad der sker i den vide verden, ingen erfaringer vinder og ikke ved, hvad de skal gøre.

Og han foreslog, at de enkelte arbejdergrupper begyndte at bruge en fjerdedel af deres kræfter på aktivt at arbejde for den fælles sag.

Gennem dette arbejde ville de revolutionære så småt begynde at lære hinanden at kende, hvad der var den første betingelse for,

Igen på dansk !

SUKP(b)'s HISTORIE, 1. og 2. kap.

1938 udgaven genoptrykt
af ARBEJDERBLADET

80 sider pris 4.00 kr.

Bestilles fra ARBEJDERBLADETS FORLAG

Falkonergårdsvej 15

1959 København V, Giro 204345

at man kunne begynde at skabe et revolutionært proletarisk parti.

Borgerlige marxister

Men det var ikke alle grupper, der ønskede at deltage i et sådant arbejde. Særligt de grupper, der var domineret af studenter og intellektuelle, kritiserede voldsomt denne plan i deres blade. "Ved at arbejde for så højtflyvende mål som at skabe en revolutionær, proletarisk avis, forsømmer man den "grå daglige kamp", sagde disse intellektuelle. I sin bog "Hvad må der gøres?" svarede Lenin, at netop skabelsen af en avis, var den mest praktiske plan, som gjorde det muligt, at man straks fra alle sider samtidig kunne gå i gang med at forberede oprøret, samtidig med at man intet øjeblik glemte det åktuelle hverdags-arbejde.

Disse intellektuelle mente, at man skulle indskrænke sig til at behandle arbejdernes økonomiske strejkekampe, og ikke snakke så meget om revolutionen. De mente ikke, at arbejderne kunne forstå mere, end hvad der foregik på deres egen fabrik. Bladet skulle derfor kun beskæftige sig med arbejderklassens egen kamp for reformer.

Lenin kaldte disse intellektuelle for "økonomister", og han sagde, at arbejderklassen selv udmærket kunne finde ud af at føre økono-

misk kamp, at det netop var de revolutionæres opgave at organisere den økonomiske kamp og bruge de politiske afsløringer, som den medførte som udgangspunkt for styrkelsen af klassebevidstheden, opdragelse til revolutionær kamp og udbredelse af socialismens ideer. Han kritiserede de intellektuelle, som bare ville have arbejderne til at interessere sig for deres egne klasseinteresser, mens de selv - den marxistiske intelligens - nok skulle ordne resten gennem forskellige politiske manøvrer.

Arbejderklassen er ikke så bevidst, at det kan nytte at fortælle den om revolutionen, sagde "økonomisterne". Lenin svarede, at disse folk tillagde arbejderklassen deres egen spidsborgerlighed. En første forudsætning for at arbejderklassen kan tilslutte sig de revolutionære ideer er, at de, der har forstået revolutionens nødvendighed og uundgåelighed, aktivt arbejder for at sprede denne forståelse i arbejderklassen - på arbejdspladserne og mere konkret arbejder sammen omkring en politisk avis. Ikke et tykt måneds-magasin, men en hyppigt udkommende avis, som kan bringe friske og levende afsløringer af de herskende klassers undertrykkelse, ikke alene af arbejderne, men også af f.eks. bønderne, studenterne og vagabonderne. Lenin påviste, at det var direkte reaktionært at rette arbejderklassens opmærksomhed udelukkende på klassen selv, fordi arbejderklassens forståelse af sig selv er uløseligt knyttet til forståelse af det gensidige forhold mellem alle

klasser i det moderne samfund. Han må kende alle klassernes funktion, deres styrke og svage sider, og han må lære at kende forskel på de fraser, hvormed en hver klasse og ethvert lag dækker over deres egoistiske tilbøjeligheder.

Da vil arbejderen kende sin egen styrke, vide hvem han kan alliere sig med, og hvem han skal kæmpe imod. Jo dybere han forstår classesamfundets mekanik, jo dybere vil han ønske at ændre dette samfund. Da vil revolutionssnakken ikke gå hen over hovedet på ham.

"Økonomisterne" var også modstandere af planen, fordi den samtidig havde til formål at virke for skabelsen af et revolutionært parti. De var godt tilfredse med at spille Kong Gulerod i småcirklerne og frygtede den disciplin, som en større organisation nødvendigvis ville medføre. Denne organisering vil hæmme udviklingen, sagde de, vi vil ikke være livegne, vi vil have frie hænder. De mente, at det var spild af tid at organisere proletariatet til en kamporganisation, som var stærkere end overklassens organiserede undertrykkelsesapparat. De mente ikke, at en socialistisk revolution var nødvendig for at afvæbne overklassen og afskaffe den private ejendomsret. De ville gradvist indføre socialismen ved at tvinge reformer igennem det zaristiske statsapparat. De havde tænkt sig, at dette skulle være de marxistiske intellektuelle, der styrede udviklingen, og de brød sig derfor heller ikke om ideen om proletariatets diktatur.

»Gnisten«

Gennem diskussionen afslørede Lenin, at "økonomisterne" og deres reform-socialisme i virkeligheden var borgerskabets forsøg på at overleve i marxistisk forklædning. De blev derfor holdt udenfor den samling, de revolutionære grupper foretog sig omkring den fælles a-

vis. Og historien skulle give Lenin ret. Avisen kom igang og fik navnet GNISTEN. Det var den gnist, som Lenin tændte, der senere fødte den store revolutionære brand, i hvilken det gamle Ruslands herskende klassers magt blev til aske.

Danmark 1972?

ARBEJDERBLADET mener, at man kan drage lære af disse erfaringer i dagens Danmark. Heller ikke hos os findes noget parti, som kan lede arbejderklassens kamp mod den voksende kapitalistiske undertrykkelse. Danmarks Kommunistiske Parti er ikke et sådant parti, men er siden krigen gledet over i "økonomisternes" rækker. Men også hos os vokser arbejderklassens ønske om at afskaffe kapitalismen og dens vilje til modstand.

En beskeden opposition er i de sidste år vokset frem på arbejdspladserne, hvor grupper og enkeltpersoner prøver at styrke arbejdskampene ved at udbrede de socialistiske ideer. Men disse grupper lider under den samme mangel, den samme organisatoriske og politiske forvirring, som datidens splittede russiske venstrefløj - og de lider derfor også under den samme mangel på resultater i arbejdet.

For at komme videre må vi lære af SUKP(B)'s historie, hvordan de svage og splittede arbejder-grupper styrkedes gennem et fælles bladarbejde for på den måde at forbedre betingelserne for at vinde fodfæste i arbejderklassen, hvilket er den første forudsætning for, at man kan begynde opbygningen af et virkeligt revolutionært kommunistisk arbejderparti.

Det er disse retningslinier ARBEJDERBLADET søger at bygge på.

Erfaringer fra

fortsat fra side 8

I forbindelse med den sidste konflikt i metalindustrien, opstod bogstaveligt talt en hel teori som gik ud på, at den revolutionære arbejders opgave består i at tvinge de reformistiske førere til kamp. KPD's (Tysklands Kommunistiske Parti) centralorgan "Die Rote Fahne" proklamerede en løsning, som bogstaveligt talt lød sådan: "Tving de reformistiske førere til kamp". Provinsbladene skriver endnu mere energisk: "Arbejderne må tvinge reformisterne til kamp med alle midler".

Hvad betyder det at tvinge reformistiske førere til venstre? Det betyder at vi ved hver strejke skulle sige: "Tving jeres reformistiske førere til at kæmpe" istedet for at sige "Disse reformistiske førere vil ikke kæmpe, de slagter jeres kamp". Det er intet andet end at gøre fagforbundsapparatet til en fetisch (se note), det fører til en afledning af kampen, og har ikke noget med rigtig revolutionær kamp at gøre.

Istedet for at lede aktioner på vej, nærer man illusioner om, at socialdemokraterne og Amsterdammerne kan lede strejker. Det kan de ikke, for de vil ikke lede strejker. De vil sørge for at

Deltag i ARBEJDERBLADETS studiekreds

fortsætter sommeren igennem. Næste møde er tirsdag d. 27. juni.

Af studiemødernes emner kan vi bl.a. nævne "SUKP(b)s Historie" kapitel 1 og 2 og "Om propagandaarbejde". Begge pjecer kan købes hos ARBEJDERBLADET. På hvert møde tager vi desuden et aktuelt emne op til debat og diskuterer bladsalget.

Hvis du vil have yderligere oplysninger om disse møder, så tag kontakt med: ARBEJDERBLADET, Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh V.

strejker slutter hurtigst muligt. De vil hurtigst muligt berøve bevægelsen dens førere. For en massekamp er i alle tilfælde imod reformisterne, mens den gæver arbejderklassens venstrefløj. Det betyder at vi må sige til arbejderne: "Kun I kan gennem jeres kamp mod reformisterne og Amsterdammerne nå noget, for de reformistiske førere ønsker ingen kamp". Det er hvad vi må sige.

Hvis vi fremfører den taktik jeg først nævnte, så binder vi os selv. Så udbreder vi illusioner. Det er ikke en sejrens strategi, men en nederlagets. Vi behøver en opposition i fagforeningsbevægelsen for at erobre masserne og jage alle kapitalens agenter ned til djævelen. Naturligvis vil de sætte sig til modværge. Men tror I må-

fortsættes side 23.

STRASSBOURG-TESERNE

Erfaringer

fra den økonomiske kamp

Strassbourgteserne fra Røde Faglige Internationale, 1929.

På arbejdspladserne vokser oppositionen mod LO's samarbejdspolitik med arbejdskøberne. Flere og flere arbejdspladser tvinges til at tage kampen op uden om det faglige apparat - tvinges til at stå på egne ben.

Hvordan skal denne kamp organiseres, hvis den skal føre til resultat?

Strassbourgteserne tager disse og mange andre spørgsmål op udfra de rige erfaringer, arbejdere fik i det fagoppositionelle arbejde i 20-erne. Spørgsmålet om arbejderne egen strejkeledelse - om hvordan de vilde strejker forberedes. Det er ligeså aktuelt i dag som dengang.

ARBEJDERBLADET har oversat Strassbourgteserne. Køb dem - og brug dem i det politiske arbejde.

PRIS 1,00 KR.

ILLUSIONS- NUMMERET I BONN

Det store parlamentariske cirkus, der fornylig blev præsenteret i den vesttyske Forbundsdag omkring oppositionens mistillidserklæring overfor Willy Brandt, har skabt en mængde nye illusioner, dels om betydningen af parlamentarismen som sådan, dels om hvad Brandt, SPD og regeringen står for. For at gennemskue det, er det nødvendigt at se på baggrunden for afstemningen og dens emne: østtraktaterne.

»Den økonomiske kæmpe«

Vesttyskland er Vesteuropas stærkeste industrination; den er med en stabil handelsbalance gået styrket gennem de senere års valutakriser, så D-marken i dag er den mest stabile valuta på de europæiske markeder.

Vesttyskland er velforsynet med traditionelle markeder, men har en naturlig interesse i ny afsætningsmuligheder, blandt andet i den østeuropæiske blok, som traditionelt har forsøgt nogen grad af indbyrdes forsyningshjælp, administreret gennem "Comecon" (Rådet for gensidig økonomisk hjælp). Med hensyn til DDR specielt er den vesttyske monopolkapital desuden interesseret i en rolle som leverandør af vestlige forbrugsgoder i f. eks. levnedsmiddel- og reservedelssektoren. Vesttysk handelskapital har naturlige interesser her på grund af den stigende købekraft i DDR's befolkning. DDR hører til verdens 10 største industrinationer og levestandarden i landet er den største i den østeuropæiske blok.

Brandt har som øverste parlamentariske repræsentant for den vesttyske storkapital foretaget det handelspolitiske udspil, der går under betegnelsen "den ny østpolitik". Med klar forståelse af koncernernes behov for yderligere markeder, først

og fremmest dog i Sovjetunionen, har han banet den traktatlige vej gennem flere års direkte og hyppige kontakter i Moskva, Warszawa og Berlin.

USSR har ligeså klare økonomiske og handelspolitiske interesser i en udvidet forbindelse med Vesttyskland på alle planer. - Det giver muligheder i retning af videreudvikling af teknologien og leverance af færdige anlæg eller dele af anlæg. USSR's tilbageudvikling mod ren markedsøkonomi er bestemmende for det politiske udvalg, som udtrykkes gennem traktaterne.

Opdeling af Europa

Stormagterne søger at opdele Europa i indflydelsesfærer, hvori de enkelte stormagter med indbyrdes forståelse kan drive deres uhammede spil. Den sovjetisk-vesttyske traktat fra 1970 er et led i denne opdelingspolitik. Sovjetunionens forhandlingsposition og holdning var et klart forræderi mod det tyske folks interesser. Først talte man fra sovjetisk side om en folkeretslig bindende anerkendelse af DDR som absolut forudsætning for forhandlinger med Vesttyskland overhovedet. Derefter satte man sig alligevel til forhandlingsbordet med den vesttyske monopolkapitals udsendinge Brandt og Scheel. Og så faldt hurtigt kravet om DDR-ankendelse.

Efter udarbejdelsen af traktaten fremsendte den vesttyske regering et brev, der var taktisk stilet til den vesttyske opinion, snarere end til brevets modtagere i Moskva. I brevet, der blev officielt modtaget og indgik i proceduren i Moskva (men kun blev offentliggjort i vesttysk presse, aldrig i den sovjetiske), hed det blandt andet, at "traktaten ikke er i modstrid med Vesttysklands politiske målsætning". Det siges altså direkte, at den ligger i forlængelse af årtiers indlemmelses-politik overfor de østeuropæiske områder, og at man fortsat vil opbygge sine aggressive midler til varetagelse af denne "Vesttysk-

lands politiske målsætning". I Moskva bekræftede man altså modtagelsen af dette brev og dets indhold; samtidig godkendte man også indirekte det vesttyske syn på "Vestberlins økonomiske, finansielle og juridiske forbindelse med Vesttyskland".

Dette finder sted mens man i DDR aldrig har godkendt dette syn på Vestberlin som en ekstra forbundsstat, men tværtimod i nøje overensstemmelse med resultaterne af den anden verdenskrig og Potsdamaftalernes ordlyd fastholder, at Vestberlin er en "selvstændig politisk enhed" beliggende ca. 200 km fra den vesttyske østgrænse. Sovjetunionen opnåede samtidig med forhandlingerne et lån på 1,5 milliarder D-mark.

I traktaten siges det også, at Vesttysklands monopolkapital "giver afkald på magtanvendelse". Hvornår har den nogensinde gjort det, hvis ikke det fremmede dens "politiske målsætning"? Men i Moskva er man i dag villigt medvirkende til denne tilsløring af den vesttyske imperialismes sande karakter. Det minder om den britiske premierminister Chamberlains udtalelse efter mødet med Hitler i München om "fred i vor tid".

Samtidig gav man også Brandt, den vesttyske monopolkapitals ypperste talsmand, det blå stempel i Moskva. Man talte officielt i presseorganerne om Brandts "drejning henimod realisme", om Brandt som repræsentant for Vesttysklands "demokratiske kræfter" - og man udtalte, at hans politik "modsvarende tingenes virkelige tilstand i Europa og stemmer overens med en varig freds interesser". Traktaten betød ifølge de sovjetiske social-imperialister "et fornuftigt skridt i den rigtige retning".

Virkningerne i Bonn

Efter at østtraktaterne var udarbejdet startede den vesttyske opposition en hetz med alle til

rådighed stående parlamentariske finesser og intriger. To års spil, ikke om traktaterne, men i virkeligheden om regeringsmagten, spidsedes op i en grov hetz efterhånden som man nærmede sig tidspunktet for en ratificering af aftalerne. Det førte så til mistillidserklæringen overfor koalitionsregeringen. Brandt slap dog som bekendt for at få sin post som administrator af det monopolkapitalistiske Vesttyskland overtaget af CDUs Rainer Barzel, der ideo-øvrigt allerede før erklæringen så kraftigt som det var ham muligt antydte, at han som eventuel ny kansler sandelig også ville sørge for ratificering. Den vesttyske kapital ønskede jo de traktater og ville få dem, uanset hvem der sad i kanslersædet. Spillet i Forbundsdagen var med andre ord rent taktisk. Man benyttede lejligheden til at pudse lidt op på forestillingen om, at der foregår afgørende ting i Forbundsdagen - som om de reelle beslutninger ikke forlængst var truffet i koncernernes kontorer.

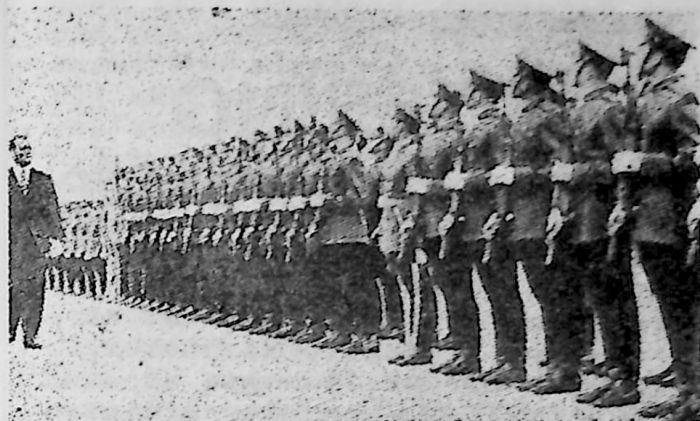
Når Barzel og hans fløj fejlede skyldtes det blandt andet, at de i en vis forstand er bagud for udviklingen. Den hetz i det tyske spørgsmål, der har fundet sted i årtier, fungerer ligesom ikke rigtigt længere i brede lag af den vesttyske befolkning. Man har gennem årene set et så massivt opbud af revancistisk propaganda, at brede lag i stedet hopper på den limpind, Brandt lægger ud med påtegnelsen "afspænding", "fred og sikkerhed i Europa" osv. De samme påtegninger får tingene også i Østeuropa.

Perspektiverne

Storpolitisk har man været stærkt interesseret i en ratificering før Nixons besøg hos de russiske social-imperialister. Der er nu åbnet for firemagtsaftalen om Berlin, således at USA og USSR henover hovederne på befolkningen i DDR kan handle sig tilrette om Europas brænd-

punkt nummer et. Det politiske udsalg kan derefter fortsætte uhindret.

Ledende NATO- og EEC-kredse har også udtrykt stor lettelse over afstemningsresultatet fra Bonn. Det samme har amerikanske regeringstalsmænd. Fordi Vesttyskland som eneste EEC-land eventuelt kunne have bremset eller forsinket udviklingen af fælles forståelse mellem Sovjetunionen og Vesten. - Den europæiske storkapitals sammenslutning EEC har på forhånd klare muligheder for udvidet handelssamkvem med Østeuropa. Perspektiverne blev for eksempel klart udtalt af statsminister Krag ved det socialdemokratiske stævne i Åbenrå i maj måned, hvor også Brandt var tilstede. Krag sagde: "Vi støtter forbundskansler Brandts østpolitik. Heraf følger, at vi

BRANDT INSPICERER
SOVJETISK ÆRESVAGT

ønsker, at traktaterne snarest muligt ratificeres af Forbunds-
dagen. Det ønsker vi, fordi det er af klar dansk, skandinavisk, europæisk og fælles vestlig interesse". - Så er det sagt.

FAKTA OM VESTTYSKLAND

Sovjetiske presseorganer har i den sidste tid talt om Brandt som repræsentant for Vesttysklands "demokratiske kræfter" og at hans politik "stemmer overens med en varig freds interesser".

Vi vil i den forbindelse nævne et par ting:

De sovjetiske ledere kom i 1955 med et forslag om et fredeligt, neutralt og nedrustet Tyskland. Dette blev afvist af USA fordi imperialisterne "ønskede at undgå alvorlige forhandlinger med Sovjet indtil vesten kunne møde Moskva med tysk genoprustning indenfor en organiseret ramme (NATO) som en fuldbyrdet kendsgerning". (New York Times 16/3 1963)

Overfor det sovjetiske forslag stod den såkaldte "Tysklands traktat" indgået af imperialisterne i samarbejde med Bonn. I artikel 7 i denne traktat hed-

der det: "Et genforenet Tyskland, med en demokratisk frihedsforfatning som Forbundsrepublikkens, og som er integreret i et Europæisk fællesskab".

Med andre ord en imperialistisk forening af Tyskland. Denne traktat står naturligvis stadig ved magt.

Den 23/2 1972 i en "beretning om nationens situation" omtalte Brandt "østtakterne" således:

"Vores fredelige stræben efter tysk enhed og europæisk samling har taget grunden væk under fredsforstyrrende temaer".

Den vesttyske hær udgøres i dag af 500.000 forbundssoldater, 200.000 grænsesoldater og 2.000.000 reserver.

FORTSÆTTES NÆSTE SIDE

INVESTERING i classesamarbejde

Strejken i september 1971 på Holstebro Svineslagteri har fået et afslørende efterspil. Vi husker, hvordan forbundet forsøgte at sabotere strejken, men blev afvist, og at slagteriarbejderne førte strejken igennem til sejr.

Strejken blev indbragt for Arbejdsretten, og forbundsformand Pemann Jensen skriver i "Slagteren" nr. 3, 1972: "På Arbejdsrettens opfordring har vi ved forhandling ordnet spørgsmålet om den forskyldte bod, og uanset om man synes om dette forlig eller ej, tror jeg dog, at vi herigennem har været med til at hjælpe vore kammerater".

Nu er det jo ikke noget nyt, at forbundene er mod til at dømme medlemmerne, når de ikke vil make ret. Det interessante er, hvad der blev af de strejkebøder, slagteriet blev tilkendt i erstatning. Herom meddeler samme nr. af "Slagteren": "Pengene fra den bod, arbejderne i opskæringsafdelingen på Holstebro Svineslagteri blev idømt, er iøvrigt tilgået afdelingens (Holstebro-afdelingen af Dansk Slagteriarbejderforbund, red.) uddannelsesfond. Det drejer sig om 12.000 kr."

Der er system i galskaben: først strejker arbejderne i protest mod umenneskelige forhold, så forsøger "deres" forbund (forgæves) at snigløbe strejken, dernæst idømmes de strejkende en bod af arbejdsgiveren og "deres" forbund i fællesskab, og endelig investerer arbejdsgiveren boden i slagteriarbejder-forbundets kursus for classesamarbejde. Formålet er at hjernevaske slagteriarbejderne i Holstebro, så de kan få den rette Vi-er-jo-alle-i-samme-båd/holdning. Herved håber slagteriet og slagteriarbejder-forbundet, at man kan undgå for mange vilde strejker, og at udbytningen kan foregå uforstyrret.

Den vesttyske hær udgøres i dag af 500.000 forbundssoldater, 200.000 grænsesoldater og 2.000.000 reserver. Heri er ikke medregnet de halv-militære forbund. Forbundshæren er i dag den største militærmaskine i Europa, større end Hitlers værnemagt før krigen.

I Hamborg er det første Forbunds-hær universitet oprettet fornylig. Med "undervisningstilbud" af forskellig slags trænger militarismen ind i skolerne. Stadig flere konserner slår sig på rustningsproduktion. Stadig flere forsknings- og universitetsinstitutter driver forskning for militæret.

Den Socialdemokratiske regerings rustningsudgifter udgør 23 milliarder D-mark om året. Mere end nogensinde før i Forbundsrepublikken.

Vesttyske banker har i den sidste tid givet Sovjet store kreditter med renter op til 8,5%. Daimler-Benz som årligt skal bygge 150.000 lastbiler i Sovjet, forlanger i tillæg et "licensgebyr" på 300 D-mark pr. bil. I forbindelse med Daimler Benz aftalen fik Sovjet iøvrigt vesttyske kreditter på 8 milliarder D-mark.

Krupp lederen Berthold Beitz, hvis koncern forsyner den vesttyske hær med mere krigsmateriel end før 2.verdenskrig, har i tysk presse udtrykt det således: "Tysk industri leverer ikke udviklingshjælp til Moskva. Det er forretning".

UDENRIGSMINISTRENE GROMYKO (t.h.) OG SCHEEL (t.v.) - SAMARBEJDE FOR AT LØSE STORMONOPOLERNES MARKEDSPROBLEMER.

Røde Faglige Internationale

Fortsat fra side 18

ske de vil sige til jer: "I har erobret fagforeningen, her har I nøglen, overtag ledelsen af forbundet".

Fagforeningsapparatet

Endnu en meningsudveksling er opstået i spørgsmålet om fagforeningsapparatet. Hvad betyder det "at erobre fagforeningsapparatet ideologisk"?

Drejer det sig om erobring af masserne er det rigtigt. Men drejer det sig om den ideologiske erobring af fagforeningsapparatet, så kan vi ikke være med. Fagforeningsapparatet er et socialdemokratisk apparat, og jo højere man kommer op i apparatet, jo fjendtligere står det overfor arbejderklassen. Det er en stor fejl at tro, at man kan trække de socialdemokratiske og reformistiske fagforeningsbureaukrater over på vor side. Det er et forkert spørgsmål at stille.

Vi må tale om erobring af masserne, erobring af den fagligt organiserede arbejder, og ikke forveksle fagforeningsapparatet med masserne. For i dag befinder vi os i en situation, hvor arbejderne er tvunget til at kæmpe imod såvel arbejdskøberne som mod fagforeningsapparatet. Al tale om at erobre fagforeningsapparatet ideologisk binder os på hænder og fødder og giver os ingen mulighed for at udvide vores arbejde og føre det videre.

Organisering — uden om apparatet

Man må finde en organisationsform, for at gå imod den koncentrerede kapital, man må finde frem til særlige organisationsmetoder. Dette må alt sammen gøres, men på en sådan måde, at ethvert skridt, enhver handling, hvert krav, hver proklamation, hver artikel og hvert program,

hver tale er underordnet det ene mål, målet at erobre masserne for selvstændige aktioner mod kapitalen, mod reformisterne, strejkebryderne og alle kapitalens agenter.

Vores bestræbelser frem mod en enhedsfront af arbejdere, vores vilje til at tilvejebringe enhed, stiller opgaven at bringe arbejdere af forskellige retninger nærmere sammen, at føre dem i den fælles kamp og slå de splittede kolonner sammen. For et af målene for kapitalens offensiv er at forstærke splittelsen og spaltningen i arbejderbevægelsen.

Enhed — et middel

I vores kamp for enheden og enhedsfronten, har nogle træk vist, at nogle kammerater har en metafysisk (se note) forestilling om enhed. De tror ikke, at enhed er et middel til sejr, men et middel i sig selv. Hvad skal det være for en enhed, på grundlag af hvilket program, og med hvilket formål — derpå tænker de ikke endnu. Vi har ingen interesse i "enhed i sig selv". Vi er interesserede i enhed for bestemte aktioner, den enhed, der øger massernes kampfærdighed, og slutter dem sammen mod kapitalen. Men hvis der fremstår en enhed som binder arbejderne på hænder og fødder, går vi så ind for en sådan enhed?

Nej! Det er meget vigtigt for enhver revolutionær arbejder at forstå, at enheden ikke er målet, men midlet til målet.

oversat fra: A. Losowsky: Ergebnisse und aufgaben der internationalen gewerkschaftsbewegung, Verlag der Roten Gewerkschafts-Internationale - Moskau 1928.

Fetish: dvs. noget i sig selv helligt og ukrænkeligt.

Metafysisk: dvs. uvirkelig, forkert.

Klasse-undertrykkelsen viser sig dagligt på alle livets områder. Kammerat! Rapportér til Arbejderbladet om alle udslag af kapitalismens undertrykkelse og klassefjendens optræden.

Arbejderbladet skrives af arbejdere for arbejdere. Et større net af arbejder-korrespondenter er en forudsætning for at gøre Arbejderbladet til et bedre våben på arbejdspladserne - mod udbytter-samfundet og mod de klassesamarbejds-folk i vore egne rækker, der i dag prøver at binde os på hænder og fødder.

Skriv til ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V

BREVE FRA LÆSERNE

A/S Den socialdemokratiske presse

Freitag den 3/3-72 var en stor dag for Aktuelt. Den fik en overlevelses-chance, gud ved for hvilken gang.

Hvad har denne såkaldte "arbejdersprøjte" kostet medlemmerne af LO? Fra 1960 - 1970 ca. 101 mill.kr., dertil kommer så yderligere bevillinger i 1971 på 58 mill.kr. Og sidst i denne omgang d. 3/3-72 et lån på 30 mill.kr.; dette lån medfører en renteudgift på 14 mill.kr. Disse tal giver sammenlagt 203 mill.kr., en uhyrlig sum.

Det der får mig til at rejse børster, er den måde disse be-

villinger foregår på. På det sidste møde, sad 425 medlemmer, og bevilgede på 900.000's vegne. På en forespørgsel fra en af talerne, om at lægge hele problemet ud til urafstemning, blev der svaret fra både Thomas Nielsens og Anker Jørgensens side, at denne forsamling, var en kompetent forsamling, der var fuldt beslutningsdygtig. I dette svar har vi hele pampermentaliteten i en nøddeskal. Kompetente forsamlinger, repræsentantskabsmøder, er jo efterhånden hvad dansk fagbevægelse indeholder. På protester fra os menige medlemmer, siger disse topfolk, "at den danske arbejder er politisk og fagligt sløv, at de gider sgu ikke se på en 20-30 medlemmer, til en generalforsamling, så hellere et repræsentantskab, dér kommer der da aktive folk." Vi almindelige nedtrådte masser, må kræve, at disse groft udemokratiske instanser bliver bragt til øjeblikkelig ophør, vi kræver medindflydelse på alle beslutninger. Og ikke som hidtil, hvor vi har kunnet sid-

de og diskutere et forslag, der allerede var vedtaget i hovedbestyrelsen. Jeg forstår sgu inderlig godt, at folk ikke gider komme til møderne, for som jeg har sagt, alt af vigtighed og interesse, er på forhånd vedtaget, eller bliver vedtaget ved "kompetente" forsamlinger.

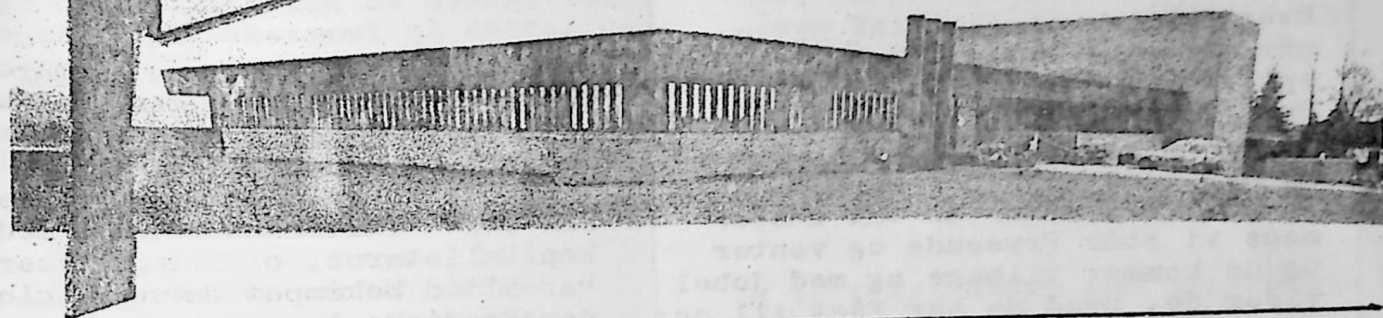
Jeg nævnte indledningsvis at Aktuelt havde kostet os godt 200 mill. Hvad har vi fået for disse penge. Ja, man bliver svar skyldig. Jeg tror kun det

er et mindretal der nogensinde ser dette blad, og ihvertfald er der ingen pamperbacille-fri arbejder, der har nogensomhelst indflydelse på bladet.

Een ting har vi dog fået, nemlig navneforandring til fagbevægelsens presse, "det er da vældig opløftende". Selv denne navneforandring blev mødt med skepsis. Den politiske ordfører fra socialdemokratiet Orla Møller, måtte lige understrege, at det skulle nødig betyde en ændring i den redaktionelle linie. Det er der sgu heller ingen fare for skal ske. Da jeg rent personligt, ik-

AKTUELT

ke kan se forskel på toppampernes politik og den socialdemokratiske, hvis man da kan kalde det der føres fra den kant for politik.

EEC-modstand på Færøerne

FRA EN KAMMERAT PÅ FÆRØERNE HAR VI MODTAGET FØLGENDE, DER VISER AT EEC-MODSTANDEN OGSÅ DER ER MASSIV PÅ TRODS AF SOCIALDEMOKRATERNES KLASSESAMRBEJDSLINJE:

"Den 1. maj efter socialdemokraternes sukkersøde taler om klassesamarbejde - gik 3.000 mennesker i Torshavn (10.000 indb.) fra Vaglet til Skansen for at demonstrere mod færøsk medlemskab af EEC. Hovedparollen var: "Nej til EEC!" - andre paroler: "Forsvar vores fiske-territorium - Nej til EEC!" "Nej til EEC-militærtjeneste!"

"Artikel nr. 240 i Rom-traktaten: 'Denne traktat er indgået for ubegrænset tid'"

"I EEC er lønforskellen mellem kvinder og mænd op til 20-30 prc."

"Stands EEC-forberedelserne!"

"EEC er imod folket - folket er imod EEC".

Før EEC-demonstrationen sa' Martin Joensen, socialdemokrat og leder af Arbejderforeningen, i sin traditionelle 1. maj-tale, at folk endelig ikke skulle tro, at det var Arbejderforeningen, der havde forberedt den kommende anti-EEC-demonstration. Arbejderforeningen havde nemlig ikke taget noget parti i EEC-spørgsmålet, sa' Martin Joensen, og det var af den simple grund, "at hverken

Comecon, EFTA eller EEC havde bedt os om at blive medlemmer i deres fællesskaber". Som om monopolkapitalen spørger mennesker, om de ønsker at blive dens slaver.

FORTSAT FRA SIDE 2

slår i Land og Folk (31/5-72):

"Som bekendt undertegnede der flere aftaler i Moskva. De angår forskellige sider af de to landes samarbejde i det ydre rum og på jorden. Fælles for dem er, at man forestiller sig samarbejdet baseret på langt sigt. Med henblik herpå etableres der fælles kommissioner eller fælles organer af anden art. Det vidner ubestrideligt om begge regerings seriøse holdning til de indgåede overenskomster og varsler godt for fremtiden."

Når den sovjetiske kommentar siger, at det "varsler godt for fremtiden" så er det ikke folkeslagene der menes. Men udviklingen lader sig ikke standse af imperialisternes manøvrer. De bliver afslørede, de bliver isolerede, og de vil i sidste instans blive uskadelige gjort. Sådan går det alle reaktionære kræfter.

"Frakken og lappen" - en vise om pamperne

Hvergang
når vores frakke er laset
springer de frem og siger:
Det går ikke længere
det skal ordnes straks
og med alle midler.
Og med iver løber de til chefen
mens vi står frysende og venter
Og de kommer tilbage og med jubel
viser de, hvad de har fået til os:
En lille lap
Godt, der har vi lappen
men hvor findes
en helt ny frakke?

Hvergang, når vi skriger af sult
springer de frem og siger:
Det går ikke længere
det skal ordnes straks
og med alle midler.
Og med iver løber de til chefen
mens vi står sultende og venter
Og de kommer tilbage og med jubel
viser de hvad de har fået til os:
En skive brød
Godt, der har vi skiven
men hvor findes brødet selv?

Vi behøver ikke bare lappen
vi behøver en helt ny frakke.
Vi behøver ikke bare en skive
vi behøver selve brødet.
Vi behøver ikke bare
vores arbejdsplads
vi behøver en hel fabrik
Og kullet og malmen
og al samfunds-magt

Godt, det er hvad vi behøver
Men hvad har I at komme med?

BERTOLT BRECHT

Sangen "Frakken og lappen"
findes på den svenske LP-plade
"Internationalen".

Denne plade med revolutionære
arbejdersange koster 40,00
kr og kan købes ved at indbetale
beløbet på giro 204345
til: ARBEJDERBLADETS FORLAG,
Falkonergårdsvej 15, 1959 V.

FORTSAT FRA BAGSIDEN

Ny fællestillidsmand på B&W-værft

Grundlaget for talen om samarbejde er den socialdemokratiske løgn om fællesinteresser mellem udbyttede og udbyttere i produktionen. Men arbejderne har ingen fællesinteresser med kapitalisterne, og kommunister har altid bekæmpet denne socialdemokratiske løgn.

Ivans tale til aktionærerne

Erik Hansen er imidlertid kun en af flere ledende DKPere der taler om samarbejde med kapitalisterne.

For godt et år siden skrev vi om Ivan Hansen, fællestillidsmand på B&W motorfabrik (se Arbejderbladet nr. 4 1971), om den tale han holdt for B&W-aktionærerne på den ekstraordinære generalforsamling. Hans tale blev uddelt på B&W arbejdspladserne under overskriften "Underordning eller Samarbejde".

Efter først i talen at have bebrejdet aktionærerne, at de ikke forstod at engagere arbejderne i produktionen, foreslog han dem at indføre "menneskelighed i produktionsforholdet" ...og "engagere arbejderne som menneskelige, økonomisk og åndeligt ligeberettigede væsener i produktionen."

Større ligestilling i samarbejdet mellem arbejderne og kapitalisterne, ja tilmed åndelig ligestilling i samarbejdet, det er hvad ledende DKPere prøver at prække arbejderne på. Socialdemokratiske ledere nikker uden tvivl genkendene. De siger nøjagtig det samme.

DKP taler med 2 tunger

Selv om Socialdemokratiet og ledende DKPere er fælles om at tale om samarbejde mellem arbejdere og kapitalister, så er der alligevel den forskel, at DKP-medlemmerne vakler mellem kommunistisk tale og socialdemokratisk praksis. Hvis der

opstår en skærpet situation mellem arbejdere og kapitalister, f. eks. en strejkesituation, så prøver de at sikre sig ledelsen ved opportunistisk at svinge til venstre. Et eksempel på dette, at tale med to tunger er en løbeseddel, som DKP udsendte på B&W værft under Ålborg strejken. Den sluttede således:

"Enhver fabrik er som et lille afsnit af klassekampens frontlinie, jo tydeligere denne frontlinie er markeret, jo bedre beskyttet og sikret er arbejderne mod klassefjenden.

Værst er de arbejdere stillet, som tror på den fascistiske løgn om fællesskab mellem arbejdsgivere og arbejdere. Fraser om, at klassekampen er overstået, er lig med den jammerlige betingelsesløse kapitulation.

Der skal være en usynlig mur gennem enhver fabrik, som tydeligt skiller de to fjender, over denne mur skal der kun forlanges højere løn og bedre arbejdsvilkår - og intet andet..."

Ja, det var atter Jens Jackies "Syv dages kold krig", vi citerede.

Og skal vi så få afbrudt det samarbejde, som kun betyder vores daglige nederlag."

I dag, fem måneder senere, er Erik Hansens stilling den stik modsatte, og DKPernes svar på dette er, "Vi er hermed i overensstemmelse med flertallet af arbejderne. På denne måde får arbejderne skylden for ledende DKPeres socialdemokratiske politik.

Men hvad er disse DKPere andet end feje hyklere, der prøver at give andre skylden for deres principløse jagt efter tillidsposter. Tillidsposter er for

DKPs ledende folk vigtigere, end at bekæmpe den socialdemokratiske løgn om samarbejde og fællesinteresser mellem arbejdere og arbejdskøbere. Ja, ligesom fællestillidsmændene Erik og Ivan Hansen så er de tilmed villige til at udbrede denne med Jens Jackies ord "fascistiske løgn om fælleskab mellem arbejdsgiverne og arbejderne"

De er intet andet end klasseforrædere.

KONTAKT-ADRESSER:

Vil du deltage i det politiske arbejde, i studiekredse, salg af ARBEJDERBLADET, osv, kan du henvende dig til:

KØBENHAVN:

Arbejderbladet, Falkonergårdsvej 15, 1959 Kbh. V.

ÅRHUS:

ARBEJDERGRUPPEN i ÅRHUS
c/o Karsten Piil Jacobsen
Absalonsgade 33
8000 Århus C

HORSENS.

ARBEJDERGRUPPEN i HORSENS
c/o Torben Hansen
Bjerregade 11
8700 Hørsens.

Pjecer fra ARBEJDERBLADET

Lenin: Om strejker, 24s, 1,00 kr
Dimitrov: Om fagforeningerne, 34s, 2,00 kr
SUKP(b)s historie, 1. og 2. kap. 80s, 4,00 kr
Om strejketaktikken, Strassbourgeserne 28s, 1,00 kr

ARBEJDERBLADETS FORLAG
Falkonergårdsvej 15
1959 København V
Giro 20 43 45

Ny fællestillidsmand på B&W-værft

I maj måned blev en af DKPs ledende folk, centralkomite-medlemmet Erik Hansen valgt til ny fællestillidsmand på B&W værft. Han afløste Sferen Bent Fjellerad, der forinden var blevet valgt til formand for DSMF afdeling 5.

DKP's principløse mandatjageri

En af Erik Hansens udtalelser på arbejdspladsen og i pressen drejede sig om det afbrudte samarbejde med værftsledelsen. Samarbejdet havde formelt været afbrudt siden strejken på Ålborg værft i december, reelt mængede nogle tillidsfolk sig dog stadig med ledelsen, f.eks. på Langeliniepallivionen.

Erik Hansen på værftet:

"Vi må genoptage samarbejdet med firmaet og få begyndt et fornuftigt arbejde om andre ting...."

og endvidere til Land og Folk d. 12 maj:

"Men at finde former for det videre samarbejde bliver en af de første opgaver, jeg vil drøfte med mine tillidsmandskolleger og i arbejdernes repræsentantskab."

Samarbejdstale er svindel

For en del år tilbage, var talen om samarbejde mellem arbejdere og arbejdskøbere forbeholdt socialdemokratiske politikere og fagforeningspampere. Det er

Erik Hansen

det ikke mere. Efterhånden som DKP er gledet til højre, taler de, som Erik Hansen, også om samarbejde, men for at markere en forskel til LO-lederne tilføjer de, samarbejde - men på arbejdernes betingelser. Dette er imidlertid det samme svindel og reelt lige så falsk, som socialdemokraternes tale om samarbejde.

fortsættes s. 26

Red. slut den 18.-6.-72

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister).
Ansvh. Henning Christensen
Abonnementspris: kr. 15,00
Institutionsabb.: kr. 30,00
Løssalgspri: kr. 1,00

Giro 20019
ARBEJDERBLADET
Falkonergårdsvej 15
1959 København V
Tlf. (01) 37 22 24
Eget tryk